Мій улюблений герой твору І. Нечуя-Левицького «Кайдашева сім'я»

Літературні герої... Вони стають для когось ідеалами в житті, для інших — негативними персонажами, для когось зразком тієї чи іншої епохи чи часу. Але всі створені письменниками образи несуть ту чи іншу виховну місію.

І. С. Нечуй-Левицький у своїй соціально-побутовій повісті «Кайдашева сім'я» створив образи селян пореформеної доби XIX століття. Це яскраві і колоритні образи, бо кожний із них неповторний і індивідуальний: тихий, богобоязливий Омелько, добра господиня і гарна куховарка Маруся, бриклива Мотря і насуплений Карпо, ніжний Лаврін і лагідна Мелашка, а ще два незабутніх образи, які є, мабуть, чи не в кожному селі, — це баба Палажка і баба Параска. Особисто мені сподобалися саме ці гумористичні образи. Чому вони? По-перше, я люблю, коли літературний образ має якісь негативні вади, теплим жартом можна побавитись, а ще мені дуже жаль цих бабусь, які з одного боку хочуть зробити людям добро, а з другого — не можуть не змагатися, хто з них краща, що викликає сміх.

Образи двох сільських старих жінок, створених письменником, серед негативної атмосфери сварок викликають не негативне ставлення, а, навпаки, співчуття читачів. Хочеться не глузувати, а помирити цих двох бабусь, щоб вони не витрачали своєї енергії на сварки, а жили і творили добро. Бо свій життєвий досвід, вміння вони могли б передати іншим. Адже вони віруючі люди, ходять до церкви, хочуть служити Богові і людям, жити праведно на цій землі. Але, на мою думку, затурканість і безкультурність, неосвіченість і темнота кріпосницького ладу породили ці гумористичні образи.

Сам письменник дуже любив своїх персонажів. Про це свідчить і їх довге літературне життя: у І. С. Нечуя-Левицького є ще й оповідання, яке так і називається — «Баба Параска і баба Палажка», яке автор написав 1874 року, за чотири роки до створення повісті «Кайдашева сім'я».

Подобаються мені ці образи і своєю мовою: вона пересипана приказками, прислів'ями, несподіваними порівняннями.
Незважаючи на обмеженість світогляду, забобонність і примітивізм, ці образи викликають у нас повагу до старості та жаль, що в цих жінок було таке життя. Сміх із сумом, із теплим співчуттям викликають у мене ці образи.